

РЕШЕНИЕ

№ 28306

гр. София, 27.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 21.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Цветанка Й Митакева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8195** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84 ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба от 12.08.2024г. на Р. Н., ЛНЧ хх, гражданин на А., срещу Решение № 8271/30.07.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като се твърди, че административният акт е постановен в нарушение на чл.8 и чл.9 ЗУБ, като са игнорирани заплахите за живота на жалбоподателя. Твърди, че е налице нестабилност на ситуацията в А. съгласно становище на ВКБООН поради алтернатива от вътрешно разселване или преместване, като в случая следва да се приложи подход съгласно методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището към Европейската комисия. В жалбата са изложени твърдения, че в оспорвания акт не са осъдени никакви източници на информация за страната на произход и анализът на обстановката в А. е повърхностен. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неправилност и неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и

съответствие с материалния и процесуалния закон. Сочи, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Твърди, че не е доказано жалбоподателят да е имал проблеми с талибаните и не е преживял насилие, тръгнал е за Германия, откъде е бил върнат. Моли съда да отхвърли жалбата.

Прокурорът в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че оспорваният акт е правилен и законосъобразен.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 18.08.2024 г. Р. Н. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № УП 13-239/18.08.2024г. по описа на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС /л.63/.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 60/.

С решение №20315/07.12.2023г. на Заместник –председателя на ДАБ е прекратено производството за предоставяне на международна закрила, тъй като кандидатът самоволно е напуснал общежитието в Центъра за настаняване и е в неизвестност.

На 05.06.2024г. жалбоподателят е подал молба за възобновяване на производството за международна закрила.

На 01.06.2024г. производството е възобновено, вследствие на осъществен трансфер за обратно приемане.

На 12.07.2024г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай, че отговоря на условията на ЗУБ.

На 05.06.2024г. е проведено интервю с чужденеца, за което е съставен протокол /л.25/. Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е роден и живял в провинция Х., [община], като е изложил твърдения, че две години преди провеждане на интервюто е напуснал нелегално А. и заминал за И., където останал около 8 месеца и след това заминал за Турция. Твърди, че в Турция е бил една седмица и преди около една година преди интервюто нелегално е пристигнал от Турция в България. Посочил е, че освен в България, и в Германия е подал молба за закрила, откъдето твърди, че си е тръгнал, тъй като нямало отговор.

Жалбоподателят обяснява, че е напуснал А., тъй като родителите и брат му са в Германия, като твърди, че талибаните са дошли на власт в А. и не е могъл да продължи образованието си в страната си по произход, поради и което напуснал. Според изложеното от него в интервюто, талибаните са били оставили заплашително писмо пред дома им в А., поради което родителите му заминали за Германия при брат му. Посочил е, че е отишъл в Германия, но не е получил закрила там и затова трябва да получи закрила в България. Твърди, че е пашун, не е осъждан, не е имал проблеми заради принадлежността си към етническа група, не е имал проблеми заради религията, която изповядва, не е арестуван в страната си по произход и не е осъждан

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 15, л.78 и л. 112 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в А.. В същата е посочено, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А., което създава периода на относителна липса на въоръжен конфликт, но и ограничаване на основите права, особено на жените и момичетата. Посочено е, че предвид пушунското мнозинство и политическото им влияние в ИЕА, пушунският етнос обикновено се свързва с талибаните.

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на жалбоподателя.

С Решение № 8271/30.07.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС на Р. Н. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т.2 и т.4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В решението е посочено, липсват данни за осъществено спрямо него преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Лицето не е направило изявления за „преследване“ по смисъла на чл.8, ал. 4 от ЗУБ, свързано с нарушение на основните права на човека или съвкупност от действия, водещи до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторемост.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не се установява спрямо лицето да са предприети такива действия от официалните власти на А., самият жалбоподател не излага подобни твърдения в молбата си за международна закрила.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено в решението, че към момента на издаването му насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия и обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване, с изложеното в справката за актуалната обществено-политическа обстановка в А..

В решението обаче изрично е посочено, че не се установяват разширенията, дадени в решение от 17.02.2009г на СЕО по тълкуването на чл.15 б. В от Директива 2004/83/ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на чл.9 ал.1 т.3 ЗУБ. В решението е посочено, че не е установено спрямо молителя да са налице сериозни потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството,

за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, то би изправен пред риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят е представил копия от документи за самоличност на родителите си, които живеят в Германия с цел доказване желанието на жалбоподателя да се събере със семейството си в Германия.

С оглед на всичко изложено съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно А., с отчитане на общото положение в държавата на произход на жалбоподателя, актуалната политическа и икономическа обстановка.

В жалбата се сочи, че административният акт е постановен в нарушение на чл.8 и чл.9 ЗУБ., като са игнорирани заплахите за живота на жалбоподателя и не са осъдени никакви източници на информация за страната на произход и анализът на обстановката в А. е повърхностен.

Според настоящия съдебен състав възражението е неоснователно. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в А. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки. Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата

на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Прямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Твърденията за заплашително писмо пред дома му са недоказани. Нещо повече, следва да се има предвид, че предвид приложената в съдебно заседание справка за ситуацията в А., изрично е посочено, че пушунският етнос, какъвто е посочения от жалбоподателя негов етнос, обикновено са свързани с талибаните.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал А. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или

унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ – тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Административният орган е взел предвид данните от справка за А., в която е посочено, че страната не се намира в състояние на вътрешен или международен конфликт, чиято степен достига такова ниво, че именно съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, ако бъде върнато в страната, поради самия факт на присъствието си, се излага на заплаха.

В оспореното решение също така е прието, че конкретната бежанска история на лицето налага случаят да бъде разгледан в светлината на чл. 75, ал. 2 ЗУБ. В оспорваното решение на административния орган изрично е взето предвид и принципа в Наръчника на ВКБООН по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, като е прието, че в случая става въпрос за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 12.08.2024г. на Р. Н., ЛНЧ хх, гражданин на А., срещу Решение № 8271/30.07.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: